

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Forskrevet

Citation: Drachmann, Holger: "Forskrevet", i Drachmann, Holger: *Forskrevet*, udg. af Lars Peter Rømhild, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2000, s. 513. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann14valshoot-idm140708759878640/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Forskrevet

ham Fortræd – hvor meget eller hvor lidet hun saa havde villet det. Gav han efter for den bløde Erindring, saa var han fortabt Stolt, stolt maatte han bære Hovedet – iveau – ligeud – gennem Tykt og Tyndt, gennem Dagenes trivielle Slid. Var han ikke en Pokkers Karl, at han kunde *slide* sig bort fra Erindringen?

Og hans Hovmod syntes ham Lægedom – den Planke, hvorpaa han drev.

XIII

Saa sad han en Aften i sit lille Arbejdsværelse højt oppe paa femte Sal. Lampen lyste paa Avisudklip, Korrekturark, tryksværtede Blade, hvide Blade. Han havde arbejdet en fem, seks Timer i Træk – smed en Korrektur tilside – samlede Hænderne for Øjnene, saa' langt, langt bort – greb et hvidt Blad og skrev:

Bægret.

Jeg tager Bægret af din Haand
idet jeg i dit Øje ser –
jeg véd hvad Skaalen gemmer.
O lifligst Drik i lifligt Kar:
og om det end ej ubrudt var,
hvad er jeg selv? det sprøde Ler,
som hungrer imod Vinens Aand!
Jeg vil min Vin, vil intet mer –
jeg tager Drikken af din Haand
og Skaalen hos mig gemmer.

Senere, ud paa Natten, just som han vilde flytte Lampen ind i det snevre Sovekammer, blev han staaende og saa' paa sin Boghylde – en fattig Boghylde med tomme Huller mellem enkelte Skatte fra Antikvarens Bod. Han strakte Haanden ud og vilde tage en saadan Skat, for efter Sædvane at læse en Stund inden Søvn